U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyň: **a) O. B., b) nezl. K. B., c) nezl. A. B.,** všechny zastoupeny Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem náměstí 28. října 1898/9, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 1. 2018, č. j. 78 Az 10/2017 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 8. 2017, č. j. OAM-1006/ZA-ZA11-K10-2016, rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyním podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobkyně podaly proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl napadeným rozsudkem ze dne 31. 1. 2018. Krajský soud neshledal, že by žalobkyně uvedly jakékoli azylově relevantní důvody, navíc podaly žádost o mezinárodní ochranu až po 11 letech pobytu žalobkyně a) v České republice. Vzhledem k současné bezpečnostní situaci na Ukrajině jim nehrozí při návratu riziko vážné újmy a je zřejmé, že jejich snaha spočívá především v dosažení legalizace pobytu, k čemuž však slouží jiné prostředky podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podaly žalobkyně (dále jen „stěžovatelky“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Primárně poukázaly na nepřezkoumatelnost rozhodnutí

žalovaného a rozsudku krajského soudu s tím, že se žalovaný ani krajský soud nezabývali otázkou vážné újmy, která jim při návratu na Ukrajinu hrozí. Stěžovatelky dále upozornily na nemoc manžela stěžovatelky a) a otce stěžovatelek b) a c). Stěžovatelky považovaly za nutné zajistit mu komfortní léčbu v České republice, a to včetně toho, že mu budou nablízku. Součástí léčby je i psychická podpora rodiny, přičemž ochrana rodinného a soukromého života je vtělena i do Úmluvy o lidských právech a základních svobodách, kterou je Česká republika vázána. Nebezpečí vážné újmy vzniklo v okamžiku, kdy po podání žádosti o udělení víza za účelem strpění žalovaný v zákonné lhůtě nekonal, a kvůli tomu i s ohledem na končící platnost výjezdních příkazů požádaly stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany s tím, že podle svého názoru prokázaly splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí i na napadený rozsudek, se kterým se ztotožňuje, a uvedl, že případným vycestováním stěžovatelek do země původu není popřeno právo na společný život s manželem, kterému rovněž nebyla udělena mezinárodní ochrana a se kterým tedy mohou žít společně v zemi původu. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Protože se jedná o kasační stížnost podanou ve věci udělení mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. nejprve tím, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatelek, a zda je tedy ve smyslu citovaného ustanovení přijatelná. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele“*. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelek.

[7] Stěžovatelky se v kasační stížnosti nepokusily vymezit, v čem spatřují přesah stížnosti nad rámec svých vlastních zájmů. Nejvyšší správní soud tuto otázku posoudil a přesah jejich vlastních zájmů v ní nespatřil. Všechny vznesené kasační námitky již byly judikaturou dostatečně a jednoznačně řešeny, přičemž Nejvyšší správní soud nenachází důvod se od této judikatury odchýlit. V postupu krajského soudu také nenašel žádné pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelek.

pokračování

[8] Stěžovatelky primárně poukazovaly na nepřezkoumatelnost soudního a správního rozhodnutí a na nedostatky při zjišťování skutkového stavu. Otázkou zjišťování skutkového stavu se judikatura zdejšího soudu opakovaně zabývala, srov. např. rozsudky ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, či ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 63. Otázkou dostatečně zjištěného skutkového stavu se krajský soud dostatečně zabýval v rámci vypořádání námitek vztahujících se k jednotlivým formám mezinárodní ochrany, když přezkoumal stěžejní skutková zjištění, na nichž žalovaný postavil své rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žalovaný tyto okolnosti komplexně zhodnotil a vyvrátil tvrzení stěžovatelek o nutnosti pobytu v České republice i o nedostatečném odůvodnění správního rozhodnutí. Nepřezkoumatelností se opakovaně zabývá judikatura zdejšího soudu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, či ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS). Nesouhlas stěžovatelek se závěry soudu nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163, atd.).

[9] Co se týče důvodů, pro něž stěžovatelky žádaly o mezinárodní ochranu, Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že potřeba legalizace pobytu na území České republiky není azylově relevantním důvodem (např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 - 47, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, a ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94). V usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 Azs 84/2015 - 24, Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu nevylučuje, že by zásah do rodinného a soukromého života cizince mohl představovat, a to ve velmi výjimečných případech, důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Bylo by to možné např. v případech, kdy by si žadatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky“.*

[10] Podle citovaného rozhodnutí se nejedná o nepřiměřený zásah, může-li cizinec a jeho rodina vést svůj soukromý život v jiné zemi, například tam, kde se nachází ostatní příbuzní. U stěžovatelek nebylo prokázáno, že by nemohly žít, budovat své zázemí či prohlubovat rodinné vazby (včetně těch s příbuznými pobývajícími v České republice) v zemi původu, zvláště když samy přiznaly, že mají v zemi původu přátele a další vazby. Jak konstatoval krajský soud, manželu stěžovatelky a) a otci stěžovatelek b) a c), kvůli jehož zdravotnímu stavu se stěžovatelky domáhají legalizace pobytu v České republice, nebyla rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 21. 8. 2017, č. j. OAM-873/ZA-ZA11-K10-2016, udělena mezinárodní ochrana, přičemž toto rozhodnutí potvrdil i žalovaný a následnou žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl rovněž krajský soud.

[11] Zároveň nelze přisvědčit námitce, že se krajský soud ani žalovaný ochranou rodinného a soukromého života stěžovatelek nezabývali. K námitce, že by vycestování znamenalo pro stěžovatelky zasažení do jejich rodinných vazeb a měla jim být udělena doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že kromě výjimečných případů nejsou rodinné vazby cizince v České republice důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu (viz např.

rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, či ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010 - 57). Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul skutečnosti o soukromém a rodinném životě stěžovatelek, které uvedly v žádosti a při pohovoru k ní. Důvody k udělení doplňkové ochrany se zabýval na stranách 11 až 13 rozhodnutí, vycházel přitom z výpovědí stěžovatelek a informací shromážděných v průběhu řízení. Pouze z toho, že žalovaný po zhodnocení soukromých a rodinných poměrů stěžovatelek explicitně nezmínil, že vycestování stěžovatelek není v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, nelze dovozovat nepřezkoumatelnost posouzení pojmu *„vážná újma“* ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2016, č. j. 6 Azs 89/2016 - 50, podle kterého platí: *„V případě, kdy v průběhu správního řízení nejsou zjištěny výjimečné okolnosti, není třeba, aby rozhodující správní orgán podrobně rozebíral, jak silné jsou rodinné vazby cizince na území České republiky a poměřoval je se zájmem státu, aby na jeho území cizinec dále nepobýval.“).*

[12] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[13] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu